

повноваження делегуються на визначений строк, то для припинення не потрібно прийняття юридичного акту, компетенція органа, якому делегувались повноваження, звужується автоматично, якщо повноваження делегуються на невизначений строк, то орган, що делегував повноваження, може в будь-який час припинити делегування; е) переделегування (субделегування) повноважень не повинно допускатись, тому що це суперечить намірам органу, що делегував повноваження.[2]

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст.141
2. Про місцеве самоврядування: Закон України від 21.05. 1997//Відомості Верховної Ради України, 1997, № 24, ст.170
3. Інтернет-ресурс: http://dep.kh.ua/dep/porady_deput/1319014751_9313.html
4. Сторожук І.П.//Принцип делегування повноважень у місцевому управлінні//І.П.Сторожук//Університетські наукові записки. – 2005. - №4. – с. 231-236

Історія виникнення Європейського Союзу

Серкіз В.Б., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС *Юрковська Л.Г.*

Актуальність цієї теми полягає в тому, що Україна неодноразово висловлювала свою зацікавленість щодо вступу до ЄС. Пріоритет України у цьому зв'язку – асоціація з ЄС, угода, яка була ратифікована українським парламентом 16 вересня 2014 року, а згодом і повного членства в ЄС, що знайшло своє підтвердження у чисельних нормативних документах та політичних заявах, які, зокрема, інтеграцію України до ЄС визначають однією з стратегічних цілей розвитку держави.

Європейський Союз є одним з найбільш розвинутих і досконалих інтеграційних угруповання у світі. Днем народження ЄС вважається 9 травня 1950 року, коли міністр закордонних справ Франції Роберт Шуман озвучив підготовлену Жаном Монне пропозицію, в якій закликав Францію й Німеччину об'єднати свої вугільні й сталеливарні промисловості під єдиним наднаціональним управлінням. Вважається, що саме з цього дня почала свій відлік об'єднана Європа, тому з 1985 року 9 травня відзначається в Європейському Союзі як офіційне свято.

Європейська Спільнота (організація-попередник ЄС) була створена на основі Римського договору, підписаного 25 березня 1957 р. Бельгією, Італією, Люксембургом, Нідерландами, Німеччиною та Францією. У 1973 р. до цих країн приєдналися Данія, Ірландія та Великобританія, у 1981 р. - Греція, у 1986 р. - Іспанія та Португалія, а у 1995 р. - Австрія, Фінляндія та Швеція. Переговори про приєднання до ЄС успішно завершила Норвегія, проте під час загальнонаціонального референдуму 27-28 листопада 1994 р. 52,5% норвежців з тих, що взяли участь у референдумі, проголосували проти членства в ЄС. У 2004 році до ЄС приєдналися Естонія, Латвія, Литва, Польща, Словаччина, Словенія, Угорщина, Чеська Республіка, Мальта, Кіпр. Заяви про членство в ЄС були подані Туреччиною, Болгарією, Румунією та Хорватією. Процес вступу до ЄС нових країн-членів триває і сьогодні. [2]

На засіданні Європейської Ради, що відбулося 9-10 грудня 1991 року в Маастрихті, глави держав і урядів ЄС уклали угоду про політичний союз і угоду про економічний та монетарний союз, які разом становлять Договір про Європейський Союз. Договір набув чинності 1 листопада 1993 р. після його ратифікації усіма сторонами.

Договір про Європейський Союз затвердив триопорну структуру ЄС:

1) європейське співтовариство (раніше – Європейське економічне співтовариство, Європейське співтовариство з атомної енергії та Європейське співтовариство вугілля та сталі) – розділи 2, 3, 4;

2) співробітництво в галузі закордонних справ і безпеки – розділ 5;

3) співробітництво з юстиції та поліції в кримінальних справах – розділ 6.

Згідно з Договором про ЄС діяльність Співтовариства регулюється наддержавним законодавством Співтовариства. Співробітництво в другій та третій опорах відбувається шляхом міждержавної співпраці держав-членів.

В даний час функціонування ЄС забезпечується цілою системою органів:

1) Рада Європейського союзу (СЕС). Вона не рідше двох разів на рік проводить сесії на рівні глав держав і урядів, а також регулярно збирається на рівні різних міністрів (закордонних справ, економіки, фінансів, сільського господарства);

2) Комісія ЄС (КЕС) – виконавчий орган, свого роду уряд ЄС, який втілює в життя рішення СЕС. КЕС складається з 20 членів (комісарів), що займаються певними питаннями (сільське господарство, енергетика) і призначаються строком на 5 років національними урядами, але незалежних від останніх. Резиденція КЕС знаходиться в Брюсселі, штат налічує приблизно 15 тисяч осіб;

3) Європейський парламент (ЄП) з резиденцією в Страсбурзі; обирається з 1979 року прямим голосуванням громадян всіх країн-членів ЄС. До функцій ЄП належить прийняття бюджету ЄС, контроль за діяльністю КЕС і право доручати їй розробку конкретних пропозицій щодо розвитку інтеграції;

4) Європейський суд, що забезпечує правильну інтерпретацію і реалізацію нормативних актів (законодавства) ЄС;

5) Європейський соціальний фонд, що полегшує пересування робочої сили ЄС та її адаптацію до умов, що змінюються в інтеграційному просторі;

6) Європейський фонд регіонального розвитку, що сприяє структурній перебудові кризових регіонів – індустріально слабко розвинутих або депресивних;

7) Європейський інвестиційний банк, створений на основі дольової участі країн-членів ЄС у його основному капіталі. Маючи функції комерційного банку, він надає кредити державним структурам країн-членів ЄС тощо. [2]

Отже, розглянувши історію Європейського Союзу з моменту його створення, необхідно відзначити, що Європейський Союз є певною системою, яка заснована як на договірних, так і на юридичних нормах. ЄС – один з найбільших зовнішньоекономічних партнерів України, правову основу відносин з яким ще донедавна складала Угода про партнерство та

співробітництво між Україною та ЄС, а відтепер – Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, вчинена у частині політичних положень (Преамбула, Стаття 1, Розділи I, II, VII) 21 березня 2014 року в м. Брюссель та у частині торговельно-економічних і галузевих положень (Розділи III, IV, V, VI) 27 червня 2014 року в м. Брюссель, ратифікована Верховною Радою України 16 вересня 2014 року синхронно з депутатами Європейського Парламенту. [1]

Список використаних джерел:

1. Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Закон України № 1678-VII від 16 вересня 2014 р. [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1678-18>.

2. Петров Р.А. Право Європейського Союзу, 2010 р. – 371 с.

Забезпечення конституційного права особи на інформацію щодо проведення стосовно неї негласних слідчих (розшукових) дій

Сидорчук Ю.С., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Кулик Т.О.

Реалізація конституційних положень, що проголошують Україну як демократичну, соціальну і правову державу, неможлива без всебічного зміцнення законності й правопорядку, забезпечення прав і свобод громадян. Особливої актуальності це питання набуває в умовах реалізації проведення негласних слідчих (розшукових) дій, оскільки проведення деяких негласних слідчих (розшукових) дій межує з обмеженнями прав і свобод людини і громадянина, які не допускаються ні міжнародним, ні вітчизняним законодавством. [4, С. 92]

Спроба розкрити окремі проблеми забезпечення прав і свобод громадян під час проведення негласних (слідчих) розшукових дій в умовах дії нового КПК України і є метою даної роботи.

Мета доповіді обумовлена наступними завданнями: з'ясувати відповідність і підпорядкованість норм Глави 21 КПК України нормам Конституції України; визначити кримінально-процесуальну правомірність обмеження конституційних прав людини і громадянина; виявити межу між обмеженням прав особи в цілях кримінального провадження і їх порушенням.

З точки зору корисності для кримінального провадження, безперечно, впровадження негласних слідчих (розшукових) дій є абсолютним плюсом, адже вони дають змогу отримати докази, які неможливо отримати іншим шляхом і які можуть відіграти вирішальну роль у суді при вирішенні питання про винуватість чи невинуватість особи, яка притягується до кримінальної відповідальності. Але можливість обмеження прав і законних інтересів у процесі їх здійснення підіймає ряд питань щодо допустимості таких доказів.

Частина 1 статті 253 КПК України закріплює, що особи, конституційні права яких були тимчасово обмежені під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також підозрюваний та його захисник мають